शिष्यैः परिवृतो विद्वान् नीतिशास्त्रार्थकोविदः। पाण्डवानां हितार्थाय कौरवान् प्रति जग्मिवान्।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि सेनोद्योगपर्व्वणि पुरोहितयाने पञ्चमोऽध्यायः॥ ५॥
॥ वैशम्पायन उवाच॥ पुरोहितं ते प्रस्थाप्य नगरं नागसाह्वयं। दूतान् प्रस्थापयामासुः पार्थिवेभ्यस्ततस्ततः।
प्रस्थाप्य दूतानन्यत्र द्वारकां पुरुषर्षभः। स्वयं जगाम कौरव्यः कुन्तीपुत्त्रो धनञ्जयः। १३०
गते द्वारवतीं कृष्णे बलदेवे च माधवे। सह वृष्ण्यन्धकैः सर्व्वैर्भोजैश्च शतशस्तदा।
सर्व्वमागमयामास पाण्डवानां विचेष्टितं। धृतराष्ट्रात्मजो राजा गूढैः प्रणिहितैश्चरैः।
स श्रुत्वा माधवं यान्तं सदश्वैरनिलोपमैः। बलेन नातिमहता द्वारकामभ्ययात्पुरीं।
तमेव दिवसं चापि कौन्तेयः पाण्डुनन्दनः। आनर्त्तनगरीं रम्यां जगामाशु धनञ्जयः।
तौ यात्वा पुरुषव्याघ्रौ द्वारकां कुरुनन्दनौ। सुप्तं ददृशतुः कृष्णं शयानं चाभिजग्मतुः। १३५
ततः शयाने गोविन्दे प्रविवेश सुयोधनः। तच्छीर्षतश्च कृष्णस्य निषसाद वरासने।
ततः किरीटी तस्यानु प्रविवेश महामनाः। पश्चार्द्धे च स कृष्णस्य प्रह्वोऽतिष्ठत्कृताञ्जलिः। पश्चाच्चैव
प्रतिबुद्धः स वार्ष्णेयो ददर्शाग्रे किरीटिनं। स तयोः स्वागतं कृत्वा यथावत्प्रतिपूज्य तौ।
तदागमनजं हेतुं पप्रच्छ मधुसूदनः। ततो दुर्य्योधनः कृष्णमुवाच प्रहसन्निव।
विग्रहेऽस्मिन् भवान् साह्यं मम दातुमिहार्हति। समं हि भवतः सख्यं मयि चैवार्जुनेऽपि च। १४०
तथा सम्बन्धकं तुल्यमस्माकं त्वयि माधव। अहं चाभिगतः पूर्व्वं त्वामद्य मधुसूदन।
पूर्व्वं चाभिगतं सन्तो भजन्ते पूर्व्वसारिणः। त्वञ्च श्रेष्ठतमो लोके सतामद्य जनार्द्दन।
सततं सम्मतश्चैव सद्वृत्तमनुपालय।
॥ कृष्ण उवाच॥ भवानभिगतः पूर्व्वमत्र मे नास्ति संशयः। दृष्टस्तु प्रथमं राजन् मया पार्थो धनञ्जयः।
तव पूर्व्वाभिगमनात्पूर्व्वं चाप्यस्य दर्शनात्। साहाय्यमुभयोरेव करिष्यामि सुयोधन। १४५
प्रवारणन्तु बालानां पूर्व्वं कार्य्यमिति श्रुतिः। तस्मात्प्रवारणं पूर्व्वमर्हः पार्थो धनञ्जयः।
मत्संहननतुल्यानां गोपानामर्व्वुदं महत्। नारायणा इति ख्याताः सर्व्वे सङ्ग्रामयोधिनः।
ते वा युधि दुराधर्षा भवन्त्वेकस्य सैनिकाः। अयुध्यमानः सङ्ग्रामे न्यस्तशस्त्रोऽहमेकतः।
आभ्यामन्यतरं पार्थ यत्ते हृद्यतरं मतं। तद्वृणीतां भवानग्रे प्रवार्य्यस्त्वं हि धर्म्मतः।
॥ वैशम्पायन उवाच॥ एवमुक्तस्तु कृष्णेन कुन्तीपुत्त्रो धनञ्जयः। अयुध्यमानं सङ्ग्रामे वरयामास केशवं। १५०
नारायणममित्रघ्नं कामाज्जातमजं नृषु। सर्व्वक्षत्त्रस्य पुरतो देवदानवयोरपि।
दुर्य्योधनस्तु तत्सैन्यं सर्व्वमावरयत्तदा। सहस्राणां सहस्रन्तु योधानां प्राप्य भारत।
कृष्णं चापहृतं ज्ञात्वा सम्प्राप परमां मुदं। दुर्य्योधनस्तु तत्सैन्यं सर्व्वमाहृत्य पार्थिवः।
ततोऽभ्ययाद्भीमबलो रौहिणेयं महाबलं। सर्व्वं चागमने हेतुं स तस्मै संन्यवेदयत्। १५५
प्रत्युवाच ततः शौरिर्द्धार्त्तराष्ट्रमिदं वचः।
॥ बलदेव उवाच॥ विदितं ते नरव्याघ्र सर्व्वं भवितुमर्हति। यन्मयोक्तं विराटस्य पुरा वैवाहिके तदा।